

ΤΟΥ **Δημήτρη Αργυρού**

Η αριστερά ήταν και θα είναι πάντα μια δύναμη αντίστασης, ρήξης και ανατροπής του συστήματος και κάθε συστήματος. Ήταν και θα είναι μια δύναμη ενίσχυσης του κοινωνικού και πολιτικού κινήματος των καταπιεσμένων, της πάσης φύσεως καταπιεσμένων και όχι μια πολιτική δύναμη εξισορρόπησης των αντικρουόμενων ταξικών συμφερόντων. Ήταν και θα είναι μια δύναμη ενίσχυσης της τάσης χειραφέτησης και αυτό επιτυγχάνεται στο βαθμό που διαχωρίζεται από την τάση υποταγής.

Στην πραγματικότητα βέβαια, θεωρία και πράξη, δεν κινούνται πάντα σε μια ενότητα ή πολύ κοντά, αλλά συχνά συμβαίνει να κινούνται ακόμη και σε παράλληλα σύμπαντα. Με την ενότητα να είναι ένα ανοικτό ζητούμενο που επηρεάζεται από την πραγματικότητα, τους συσχετισμούς δύναμης, την δυναμική των πραγμάτων, καθώς και το βαθμό που τα αντικειμενικά δεδομένα επικαθορίζουν τις υποκειμενικές ροές.

Κατά συνέπεια, αν πιστέψουμε πως ο δρόμος προς την κόλαση είναι στρωμένος με τις καλύτερες των προθέσεων, ο δρόμος και ο τόπος μιας αποτυχημένης αριστερής διαχείρισης είναι στρωμένος και κτισμένος με τις προθέσεις των αριστερών και της αριστεράς που θεωρεί πως μπορεί να πετύχει το ακατόρθωτο. Δηλαδή να χαλιναγωγήσει τις βάρβαρες δομές, ροές και ένστικτα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, στην πιο βαθιά του κρίση. Μια κρίση που καταστρεφει τις παραγωγικές δυνάμεις και την φύση, για να αναδιαρθρώσει το εκμεταλευτικό του μοντέλο, με ανοικτό τον κίνδυνο ενός ατυχήματος, δηλαδή μιας πολεμικής και περιβαντολογικής καταστροφής.

Αλήθεια μια τέτοιου τύπου χαλιναγωγήση δεν επιχειρεί η αστική κυβέρνηση του αριστερού ΣΥΡΙΖΑ, της δεξιάς ΑΝΕΛ, των πασοκών και Δημαριτών; Προσωπικά μου είναι αδιάφορο αν ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα αριστερό κόμμα, αν είναι ένα αριστερό μικροαστικό κόμμα, ένα αστικό κόμμα, ένα σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα. Οτι και να είναι η πολιτική του είναι μια πολιτική μιας αδύνατης φιλολαϊκής, φιλοεργατικής αριστερούλικης διαχείρισης του συστήματος.

Άλλωστε είτε αν πρόκειται για το ΣΥΡΙΖΑ, είτε για το ΚΚΕ, είτε ακόμη και για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ή την ΑΚ στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, μηδενίζονται οι δυνατότητες μιας φιλολαϊκής, φιλοεργατικής διαχείρισης. Με αποτέλεσμα το σύνολο των διαχειριστικών πολιτικών δυνάμεων να μετατρέπονται σε εκδοχές ενός νεοφιλελεύθερου και ταυτόχρονα κρατικίστικου διαχειριστή του καπιταλιστικού συστήματος.

Μα τότε τι μένει θα πουν κάποιοι; Μα τίποτε άλλο παρά ένας συνεχής και αδιάκοπος επαναστατικός αγώνας- με όλα τα μέσα- για την καταστροφή του καπιταλιστικού κράτους/ θεσμών/ συστήματος. Δεν φτάνει να πεις όχι στους μεν για να πας στους δε, πρέπει να πεις όχι σε όλους και σε όλα.

Λεγοντας ναι στις δικές σου δυνάμεις, στις δυνάμεις των καταπιεσμένων, στην παγκόσμια κοινότητα των καταπιεσμένων. Σε αυτή την παγκόσμια/ τοπική/ περιφερειακή/ εθνική κοινότητα των προλεταρίων που σπάνε τα δεσμά της υποταγής που την δένει με τους εκμεταλευτές, τους πάσης φύσεως και θέσεως εκμεταλευτές.

Υπάρχουν τα ιστορικά, πολιτικά και ιδεολογικά εφόδια για την διαρκή και την αδιάκοπη επαναστατική διαδικασία. Οι συνειδητές ανατρεπτικές αριστερες δυνάμεις ας τα επαναφέρουν στο πολιτικό τους πρόγραμμα, στην καθημερινή τους πολιτική αντίληψη. Αν δεν σπάσεις αυγά δεν κάνεις ομελέτα, έτσι το ίδιο ισχύει με τον πολιτικό αγώνα για την ριζική αλλαγή των συνθηκών.

Βέβαια το ερώτημα είναι κατά πόσο είμαστε και εμείς έτοιμοι να σπάσουμε αυγά, με τον κίνδυνο να μετατραπούμε σε αυγά που θα τα σπάσουν άλλοι, είτε για να κάνουν ομελέτα, είτε για να χωρτάσουν την αντεπαναστατικής τους πείνα.

Πηγή: argiros.net